

*Cijela sam od zvona satkana**

Angelus

Kasna rumen uličnog svjetla
polijeva prvi jutarnji pjev
male ptice.
Ostali smo sami,
moje dvorište i ja.
Zastao je grad
između jave i sna,
u trenutku bezvremena;
gdje vrijeme se ponekad
u istinu pretvara: u časak pohoda,
u lahor prolaska.

I sadašnjost je tijelom postala!
A tijelo je nestalo, više ga ne osjećam:
cijela sam od zvona satkana!

Treptaj nebesa, uzdah vječnosti,
bljesak Božjeg pogleda;
nanos daška s anđelskih krila
na lice svagdanja.

Džepni se sat zatvorio:
nebeske ure zlati se svod.
I vrijeme nevidljivo – krene ponovno...

Ružica Martinović-Vlahović

---

* Ciklus duhovnih pjesama *Cijela sam od zvona satkana* Ružice Martinović-Vlahović iz zbirke pjesama *Stvari onkraj stvari*, Osijek, Društvo hrvatskih književnika, Ogranak slavonsko-banjsko-srijemski, 2020.

Mir u nemiru

Daj mi mir u nemiru, Gospodine,
kad već mir u miru ne umijem prepoznati.
Usred mojih nemira spusti
barem jednu mirnu kap
životom prokrvljenu riječ
u blijedo tkivo nutrine
što je čudesno lako obojiš
bojama ljubavi.

Znam, darovat ćeš mi
mir u nemiru, kao i uvijek kad Te zamolim
kad već mir u miru ne umijem uzeti
– stvorena sam tako nemirna!

I ušuljat će se s riječima molitve
nenadano u jedan tren
vječnost u moje vrijeme.
Razlit će se utjeha tišine
i prekriti žudnje
stajat ću pred Tobom
preobražena lica.
Ušutkana, nasićena, umirena.

Ružica Martinović-Vlahović

Moje ja i Tvoje Ti

Moje ja i Tvoje Ti, Gospodine,
neprestana smo igra svjetla i sjene
neprolaznosti i mijene
govora bez riječi i rječite šutnje
zagledanost slijepca od rođenja
što kopcima upija svijetlu toplinu
gledaš me, ali ne s visina u moje osunčano tjeme
nego u dobroti osmijeha cijelu me obuhvaćaš
od toga osmijeha niču mi krila
postajem sve svjetlija
mijenjam se: sve više sam ono što jesam
a sve manje ono što nisam
i sve što valja na meni – Tvoje je!
Moje ja raste u meni
dok se ne rascvjeta u leptirov let...
ovo malo ja poklonio si mi zauvijek
djelić bitka od bitka svojega
komadić neba što se u blatnoj kaljuži ljeska
nad trulim grobom anđeoski cvat
kroz mrak besvjesnoga vrata svjetlosti
u mutnom zrcalu sveti odraz.

Stojim pred Tobom, ne osjećam dodira
ali znam, gledaš me bez prestanka –
živim od toga pogleda svaki svoj
trenutak – i čim bih se u sjenu pomakla
i postojati bih prestala.

Ružica Martinović-Vlahović

Trebala bih znati tko sam

– Tko si ti? – upitat ćeš me tada
i zasigurno, odgovor neću znati!
Već ranije trebalo je naučiti ploviti tišinama
dozivati se svojim imenom
i uvijek iznova sabirati svečano obnovljen
u dugom zrenju oplodena vremena
upijati saznanja kako bi se moglo
dosegnuti plodove mudrosti s drva onkraja
i na prste propinjući se kad zatreba.
I ne uzdati se nipošto u tijelo
pa makar i zbog majčinstva
pa makar snagu rasulo po stranicama knjiga –
vjetrovi vremena odnijeli su je u riječima
a ono što nam je trebalo i nije u riječima.
– Tko si ti, ustvari? – upitat ćeš me ponovno –
možda promucam dvije-tri riječi, promrsim nešto
ili zašutim... i zasigurno neću znati...
No svejedno, sve da i ne znam tko sam
i to bezimeno ništa glavno je da Tebi darujem.

Ružica Martinović-Vlahović

Sunce nad grobljem

Sunce nad grobljem
izlazi nekako drukčije
kao da se skriva i oklijeva
susteže sjaj
i stidljivo viri iza čipkaste koprene
čempresa.
Jer čemu rasipati svjetlost
iznad grobnog mraka
nad gnjiloćom tame i suhoćom skeleta
kad ionako nikoga ne može probuditi?!

Sunčeve zrake drhtave
zastaju na rubu mrtvih sjena
dotiču ih s velikom pažnjom
i strahopoštovanjem
ne prelazeći oštri brid smrti
jer svjetlost i sjena ne mogu zajedno
na istom komadu tla, u isti mah.
Polako, iza čempresa klizi sunčev krug
blijêde nijemi odrazi na grobnim kamenim pločama...

A sunce izrasta u gorući grm nebesa
sve do usijanja, dok ne sagori
strah postojanja – u bijeli prah vječnosti.

Komin, 2018.

Ružica Martinović-Vlahović

Prag susreta

Povedi me kozmičkim tišinama
sve do rubova bestišja, do vrata beskraj
do praga doma svojega
pa da u mrklom mraku napipam
svijetlu pût vječnosti i toplinu našeg susreta
prelijem s izvora.

Da mi je naći prag ulaska – pa ulaziti, izlaziti
uvijek iznova. I dugo tako, dugo i moćno –
odbaciti prosjački štap i razgrnuti stvrđnuti mrak
izložiti svjetlosti svoj predugo njegovani hlad
i krenuti ispočetka
prateći male znakove na putu.

Dopusti mi govoriti Tvojim riječima
barem u tišini – neka jekom zvone u meni!
Dopusti mi urasti u Tebe
pritjeloviti se Tebi!
I nikada više ne otići od Tebe, Gospodine!

Ružica Martinović-Vlahović

Dosegnuto mi

Nebo ima večeras boju
Mirogoja za svečanosti ljetnih slavlja
mladenačko nebo nad starim kostima.
I jedino još ptice slave nebesa – ostalo šuti.

Svod se toči u noć, a rubom curi
crveni trag. Na do vratku svijeta
obilježen je već krvlju znak
anđeo smrti šulja se kroz žrtvenu noć...

Otvori granice novoga jutra i zakorači
u divan kraj, u kraljevstvo svjetla
neka se prelije u tebe Njegova moć!
Iskupljenje i pripadanje – snaga i mir.
Očev zagrljaj! Dosegnuto mi.

Ružica Martinović-Vlahović

Dodir tišine

Trebalo bi sabirati sve male i velike znakove
svete blizine, čuda svagdanja, mala uslišanja
psalmička šaputanja i okuse beskrajja
– sve dodire tišine!

A tišina je nježnost sama intimna i prostrana
nebo rascvalo uvijek novim zvijezdama.

Ovi trenuci prisnosti darovani
u vremenu i tvarnosti
ne smiju biti zaboravljeni
– neka postanu biserje duše!
Prebirimo potom na njima krunicu ljubavi
zahvalnim prstima.

Ružica Martinović-Vlahović

Glas u lahoru

Zašto si, Gospodine, tako obziran, tih i blag
kad neprimjetan prolaziš s lahorom
i zašto Te tako rijetko susretnem,
iako slutim da si tu!?
Obgrljena sa svih strana
dodira Tvojega ne osjećam
i Riječ si za mene postao
ali govor njezin od svojega govora
ne mogu razaznati...
Sjeti se nježnosti svoje, Gospodine
i ljubavi prve mladosti!

U samoći prignut ću koljeno
i počelo svoga bića po Tvojoj sjeni prostrijeti
neka odleti iz kaveza ptica, tijelo neka se utiša!

Svoju slobodu ako Ti dam
još veću ćeš mi vratiti
i svetu šutnju kada biram
glas u lahoru mogla bih začuti
jer šutnja je bolji način govora.

Ružica Martinović-Vlahović

Sjaj u duši

Kap po kap
lišćem sumrak koraca – sam
prigušen, krotak.
U mutnoj vodi
sakriveni smijeh – i glas
potopljeno ljeto.

Kako daljine postaju bliske
a blizine vjetar raznosi
i trne im sjaj!?
Kako daljine postaju bistre
a blizine magla pokriva?
I što tama biva gušća
svjetlost je u njoj bolje vidljiva!

Uz samostan, jesen 2011.

Ružica Martinović-Vlahović

Molitva za bolesnu djecu

Ti, koji sjajiš usred pustoši trajanja
kao dragulj u slami, malen i svijetao
Djetešce moćno!
Iako dijete, kao da to već nisi
i kad se čini da Te nema, kao da si tu.

Spustio si na zemlju ljubav nebesa
i utkao je u vrijeme
pa dotičeš njome svako stvorenje
za bolji način postojanja
i uvijek iznova silaziš putanjama atoma
u jezgru duha, u svoj drugi dom.
Dao si nam slobodu, ni moliti Te
ne trebamo, ali ne i slobodu da se za nas moli -
voljeni uvijek ostajemo!

Ti, kojemu je ljudska bijeda vlastita
a siromasi svečari duha
koji gledaš i dobre i zle, ali pogled svoj
najdulje držiš na malenima –
smiluj se našoj djeci bolesnoj!

Smiluj se svoj djeci svijeta!
Onima, što odrastaju u mraku i nemoći
bez cvata ljubavi, manji i od najmanjih.
Neka dopre do njih Tvoje zvijezde trak
i dotakne ih cjelov iscjeljenja!
Položi svoje dobre ruke na mala topla tijela
o Dijete Kralju, čije kraljevstvo stane u zagrljaj!

Ružica Martinović-Vlahović

Božićni nokturno

Kako se noćas smiješe zvijezde
i šire prostranstva, a srce u njima tuče.
Gospodin Bog spušta
večeras zvjezdani plašt na zemlju:
ponad nijemih stvari bruji blaga pjesma
smijehom se runi svod i iskri tamna voda
melodijom vala prohode nebesa.
I zemlja je noćas kolijevka zanjihana
u kojoj Dijete spava, a nebo nad njim bdije.
Iz Majčina krila rasula se mana posvuda
i sipi vječnost kao prvi snijeg.

Ružica Martinović-Vlahović

